

det, da den ærede sidste Taler har meent, at det skulde være imod Thingets Værdighed at vedtage det første af de Alternativer, som Udvalgets Fleertal har foreslaaet. Dersom det var saa, saa havde jo Udvalgets Fleertal en meget stor Uret; men jeg troer ikke, at de Grunde, som det ærede Medlem har fremført derfor, ville holde Stik. Jeg maa for at vise, hvor usikkert det Standpunkt er, hvorpaa han stiller sine Forhaabninger, og hvorpaa han bygger sin hele Bygning, følge den ærede Taler fra først af. Det ærede Medlem siger, at man af en Artikel i en af vore Tidender, som udkom i Februar 1852, saae, at det var Regjeringens Mening, at der skulde forhandles med Rigsdagen om Fællesforfatningens Bessaffenhed; men det ærede Medlem lægger ikke Mærke til, at det, hvormange Kjendsgjerninger man end synes at have for, at en saadan Artikel er kommen fra Regjeringen, dog er meget usikkert at benytte dem her som Grundlag for nogen som helst videre Slutning. Det ligger i Regjeringens Magt uden videre at sige: Det staaer i Avisen, men vi have ikke skrevet det, og Ingen kan modsigge Regjeringen i saa Henseende; selv om man havde seet Haandskriften, kunde man ikke sige, at det forholdt sig anderledes. Men forudsat, at denne Artikel var kommen fra Ministeriet, og at hvad der tillige til den Tid er blevet sagt her af de forskjellige Ministre var fuldkommen nølagtigt gien- givet her i Forsamlingen, har saa det ærede Medlem ikke lagt Mærke til, at Ministeriet paa Veien til at udføre denne sin Villie, til at opfylde de saaledes overtagne Forpligtelser, er bleven berøvet Midlerne dertil af Rigsdagen; Rigsdagen har ved den ene Afstemning efter den anden nægtet Ministeriet Midlerne til at gaae den Vej, som det betegnede som den eneste, det kunde følge for at komme derhen, hvor det vil. Naar man har gjort dette paa den ene Side, saa kan man ikke blive ved at holde fast ved slige Tilsagn paa den anden Side; det gaaer ikke an. Alle de tidligere

udtalte Tilsagn ere gaaede op i den Modstand, som er bleven gjort Regjeringen paa den Bane, den har bevæget sig paa (A. Hage: Reil). Det ærede Medlem maa tillade mig, at jeg siger jo, og jeg er fuldkommen overbevist om, at, dersom det var i en Forretning, hvor det ærede Medlem var Part, saa vilde han svare: dengang, jeg indgik den eller den Forpligtelse, da vare Forudsætningerne for Forpligtelsen de og de; I have selv siden tilintetgjort disse Forudsætninger, hvor kunne I da forlange, at jeg nu skal opfylde den indgaaede Forpligtelse? (Monrad: Der er ikke dengang talt om Forudsætninger). Det ærede Medlem siger, der er ikke talt om Forudsætninger, men Ministeriet siger det, og jeg siger det ogsaa; thi jeg for min Part har læst Kundgjørelsen af 28de Januar 1852 paa samme Maade, som Ministeriet har læst den; jeg troer, at disse Forudsætninger der er udtalte, jeg har aldrig forstaaet det anderledes. Men jeg vil gaae et Skridt videre. Man har besltaget, at Ministeriet har lidt de Forandringer, som det har lidt, hvorved der er kommet Mænd ind i det, som have Anskuelser, der mere høre hjemme i den tidligere Tid og mindre passe sammen med vor Tid. Ogsaa dette er skeet som Følge af en Afstemning i Thinget. Den Minister, som efter sin Stilling meget væsentligt har deeltaget i Forarbejderne til det, vi nu her beskæftige os med, er udtraadt, og han er udtraadt efter paa det Alvorligste at have opfordret Thinget til ikke ved dets Afstemning at gjøre Fremtiden vanffelig og umulig; men til Trods for denne alvorlige Paa- mindelse — jeg siger det her efter Beretninger, og Beretninger i den Retning pleie sjældent at sige formeget —, til Trods for denne indgribende Opfordring gik dog Thinget ved sit Botum mod Regjeringen, og hvad skete saa? Der foregik den Forandring, som nu efter Manges Mening her foraarsager den hele Besværlighed.